

De illusie van
de realiteit
ontmaskerd!

De illusie van de realiteit ontmaskerd!

Per Janssen

Schrijver: Per Janssen

ISBN: 9789403775432

© Per Janssen

Voorwoord:

Dit boek is voortgekomen uit mijn levensverhaal waarbij ik op speurtocht ging naar hetgeen wij als collectieve realiteit hebben bepaald, en kwam tot de verbazing dat het een grote illusie is die niet werkt. Uit respect voor de personen die ik in het boek omschrijf, noem ik geen namen, maar heb het over de functie die ze bekleden binnen het systeem.

Uiteraard begrijp ik dat een ieder binnen zijn vermogen probeert zijn best te doen, al dan niet met de mogelijke twijfels over de zin ervan.

Aan de hand van deze ervaringen heb ik mijn lessen getrokken en uiteindelijk een andere visie gevormd over een ander systeem waarbij ik zeker niet de wijsheid in pacht heb, maar probeer vanuit het mens zijn, een andere benadering van de problematiek te belichten om eens over te brainstormen.

Mogelijk zijn er wat taalfouten te bespeuren in het boek, dat naar alle waarschijnlijk te wijten is aan een mogelijke dyslexie, vergeef mij mijn tekortkomingen, ook ik ben maar een mens, met positieve en negatieve kernkwaliteiten.

Geboorte tot kleuter periode:

Per Janssen zag het daglicht op 1 september 1965 in het ziekenhuis te Sittard.

Alleen al de gedachte dat je ter wereld komt, de verandering van je habitat zou zomaar een trauma kunnen opleveren. Toch gebeurt dat bij niemand zover ik weet, maar gaat meestal gepaard met geschreeuw en tranen. Verklaard dat waarom mensen van nature vaak angstig zijn voor veranderingen?

Mijn eerste levensjaren zijn aan mij voorbij gegaan zonder besef van de wereld waarin ik terecht was gekomen, mijn ouders gaven mij op gezette tijden eten en drinken en zorgde voor een veilige basis om te groeien.

Op twee jarige leeftijd liep ik met mijn moeder naast de kinderwagen waar mijn jongere zusje in lag, langs een drukke weg, waarbij ik de behoefte had om een teckel aan de overkant te gaan aaien. Mijn moeder schrok zich rot en zei, blijf daar maar staan ik kom eraan. De teckel ging een huis naar binnen en ik besloot toch tegen het advies van mijn moeder de straat weer over te steken en kreeg een ongeluk. Mijn mond werd door een brandbierbrouwerij autobumper opengescheurd waardoor er hechtingen aan te pas moesten komen om het te herstellen.

Dit kan ik me niet meer herinneren, maar denk wel dat hier al de basis was ontstaan van een grote mond, het snoeren van de mond tegen de stroom ingaan en de kennismaking met alcohol, wat later soms wel eens tot extremen confrontaties zorgde. Dit zal wel duidelijk worden in het boek.

Tot mijn 6 de levensjaar groeide ik op in Welten, een wijk in Heerlen, waar ik veel leeftijdsgenootjes had in het straatje, dat voor verkeer was afgesloten, waardoor we dus veilig konden spelen. Achter onze straat bevonden zich landerijen waar koren of mais op verbouwd werden en we dwaalden er vaker rond. De boer was er niet zo van gecharmeerd en kwam ons dan ook geregeld met de riek achterna. Gevolg als we het akkerveld hadden verlaten gingen we huiswaarts om onze inmiddels nat geworden broek, als gevolg van opgelopen spanningen, te vervangen door een droge versie.

Op de kleuterschool kregen we begeleiding van nonnen. In de pauzes kregen we altijd melk te drinken, maar op een dag in de week kregen we chocolademelk. Volgens mij was dat op de woensdag, maar durf ik niet met enige zekerheid te bevestigen.

Het was er erg conservatief, mocht ik constateren naar aanleiding van een rondleiding tijdens de tegenover gelegen boerderij. De boer liep met ons door de weilanden tussen de koeien en vertelde ons dat de koeien ons melk gaven. Al lopende door het weiland

werden mijn ogen afgeleid naar een koeienflat, waarop ik meende de opmerking te moeten maken dat ik nu ook wist hoe we aan de chocolade melk kwamen. De non schaamde zich voor mijn gedrag, met als gevolg bij terugkomst moest ik voor straf in de hoek blijven staan tot de school uit was. Ik vond dit maar niks en kreeg er spontaan letterlijk zeik van, waarop ik vroeg of naar het toilet mocht gaan. Dit werd mij ontzegt, waarop ik besloot mijn eigen probleem maar zelf op te lossen waardoor ik mijn gulp opende om vervolgens mijn kleine boodschap in de hoek van de klas deed. Was dit al een voorteken dat ik gewoon mijn eigen pragmatische oplossingen bedacht op moment ik tegen kaders aanliep en mijn eigen kaders verruimde?

Na schooltijd kwam mijn moeder mijn zusje en mij ophalen om vervolgens de dag invulling te vervolgen in de nabij gelegen speeltuin. Enige wat mij nog bijstaat uit deze periode is dat ik veelal in de zandbak de wereld om mij heen observeerde.

Mijn moeder zat verderop koffie te drinken met andere onderwijl de kinderen allemaal druk bezig waren om vervolgens moe huiswaarts te keren.

Begrijpen deed ik dit niet helemaal, vond het maar een vrij zinloze invulling, ik observeerde voornamelijk dat de andere kinderen druk waren met op een schommel heen en weer te bewegen om vervolgens naar de wip te rennen, om op en neer te bewegen. Waarom deze energie verspillen als je niks verder komt?

Als huisdier had ik Ricky, een konijn die voornamelijk in een ren het gras in de tuin onderhield. Op een dag was Ricky weg. Oom Frans, kennis van mijn ouders, vertelde ik dit en hij ging mee de tuin in zoeken naar Ricky. Het werd kerstmis en wat kregen we te eten? Nu wist ik waar Ricky was gebleven en werd kwaad en schold mijn ouders uit voor dierenbeul en ik hoefde geen hap. Later schoot mij te binnen dat oom Frans ook in de vrijetijd op jacht ging. Wat is dit voor leugenachtige wereld? Ik begreep er niets van hoe mensen zo konden zijn.

Lagere school periode:

Rond mijn zesde levensjaar verhuisde we naar Landgraaf waar mijn ouders een oude vervallen boerderij kochten om als woonhuis om te toveren met behulp van de vader van mijn vader, mijn opa dus, en zijn kenniskringetje met elk hun vakkennis. Mijn opa was timmerman, weer een ander metselaar, stukadoor, loodgieter, schilder enz.

Ze verrichte in relatief korte tijd een enorm werk. Kan me nog herinneren dat we de eerste keer gingen kijken en ik door twee vervallen vloeren kon kijken naar de buitenlucht. De boerderij was in erg vervallen staat, de oude vrouw die er woonde verbleef voornamelijk in de keuken, de rest was nagenoeg onbewoonbaar.

Het toilet was tussen de varkensstallen die te bereiken was via de binnenplaats. Een plank met een gat erin en een diep gat. Riolering was er niet, net zo goed als elektriciteit ontbrak. Eigenlijk waren het twee huizen maar een was totaal afgebrand en er stond slechts nog maar een muur. In de tuin bevond zich een autowrak waar ik wel wat uurtjes in doorbracht, helaas van korte duur, want ook die stond de bouwplannen in de weg waardoor hij vrij snel werd afgevoerd.

Hier ging ik naar de lagere school, dit was niet zo fijne periode. Ik had een rond brilletje en kort geschoren kopje en werd vaker uitgescholden voor Kojak.

Bijna dagelijks resulteerde dit in vechtpartijen. Dit heeft zich jaren herhaalt. Mijn vader zei altijd je ogen zijn rond, dus je bril ook. Ik voelde mij buitengesloten en erg eenzaam. Er kwam pas een einde aan toen ik een van de groep pesters het ziekenhuis had in gemept.

Toch was niet alles in deze periode kommer en kwel. Mijn vader, die stadsarchitect was in Heerlen, had heel wat zakelijke relaties die vaker op jacht gingen om op konijnen, hazen, duiven, fazanten en patrijzen te jagen. Inmiddels had ik mijn trauma van Ricky verwerkt en mocht vaker mee als drijver. Op school was wel iets te regelen met uitzonderlijk verlov met de leraar, maar hij verlangde wel als tegenprestatie een konijn, die ik dan de volgende dag voor hem meenam in een plastic draagzak.

Thuis hadden we ook heel wat beesten, waarvan er een aantal geregeld geslacht werden, waaronder kippen, konijnen en kalkoenen. Paardrijden was iets dat ik al vanaf mijn zesde levensjaar deed, afwisselend tussen creatief en dressuur. Na schooltijd was ik geregeld te vinden op de manege. Het was alsof een paard mij wel begreep en mijn verdriet voelde. Ik vond er veel troost.

Mijn ouders reden ook paard met als gevolg dat we op een gegeven moment een eigen paard hadden genaamd Sylvester, een half volbloed Arabier. Mijn vader ging elke ochtend voor zijn werk hierop rijden als ontspanning.

Kan me herinneren dat ik in die periode niet veel aan mijn vader had. Hij was hele dagen weg, kwam vaak laat thuis. Als eerste wat hij deed als hij thuis kwam, was de telefoon pakken en even de een na de ander belde om zijn ongenoegen van die dag te uiten en zijn punt te maken alvorens hij veelal, nadat wij al hadden gegeten, zijn portie at.

Mijn vader had vaker een black out in die periode, zo zette hij de auto vaker even aan de kant tijdens een van onze weekend bezoeken aan opa en oma.

Op een ochtend ging hij wederom met Sylvester paardrijden en hoogstwaarschijnlijk had hij die ochtend ook een black out. Sylvester was een ongeleid projectiel, doordat hij verkeersschuw was. Hij kwam die ochtend ten val op zijn hoofd en belande in het ziekenhuis. Sylvester was later die dag gevonden in een weiland met schrammen van prikkeldraad op zijn benen.

Mijn vader lag in kritieke toestand en had stolselbloed op de hersenen dat operatief verwijderd werd aan beide kanten, met als gevolg dat hij twee weken in coma belandde. Volgens de chirurg die hem opereerde moesten we niet meer veel verwachten. Mocht hij bijkomen dan was de kans heel aannemelijk dat hij in een rolstoel zou belanden, maar we zouden maar alvast rekening houden met het ergste en hij zou overlijden.

Na twee weken mochten we voor het eerst naar mijn pa op bezoek in ziekenhuis, hij was ontwaakt. Die dag staat nu nog op mijn netvlies gegraveerd. Toen ik de kamer op kwam zag ik mijn vader aan allerlei slangetjes hangen en bij binnenkomst zei hij tegen mij: Hoi Piet (naam van zijn broer) fijn dat je er bent. Deze zin met de staat waarin ik mijn vader aantrof maakte mij totaal van streek. Mijn eigen vader herkent mij totaal niet meer. Al huilend rende ik de gang op en mijn moeder kwam mij troosten en uitleggen dat het komt doordat hij in coma had gelegen, maar dat alles goed zou komen en verzocht mij om toch weer mee naar binnen te gaan. Ik ging naar binnen en nu noemde hij mij Gerrit, zo heette een andere broer van hem. Voor mij was het klaar en ik verliet nog harder huilend de kamer en ging die dag ook niet meer terug. Was toen een jaar of 10.

Medisch is het dan wel te verklaren maar het idee dat mijn eigen vader je niet meer herkende had op mij een behoorlijke impact gemaakt.

Nadat ik deze voor mij traumatische ervaring had verwerkt ging ik enkele dagen later toch weer bij hem op bezoek. Inmiddels wist ik dat hij wel nog een woordenschat had, maar dat hij de betekenis hiervan niet wist als gevolg van het ongeluk. Nu raakte ik niet overstuur en kon zelfs ook wel even lachen bij het afscheid. Hij bedankte ons voor de komst en wilde ons wat mee naar huis geven. We moesten de hand

ophouden zodat hij al knijpend in een tube tandpasta ons zijn dankbaarheid toonde.

Na zes weken mocht hij voor het eerst naar huis komen. Meteen bij binnenkomst liep hij richting zijn secretaire, waar zijn pakjes sigaretten normaliter lagen, die mijn moeder had verwijderd voordat hij thuis kwam om hem zo van het roken af te krijgen. Hij vroeg waar zijn sigaretten waren gebleven en of hij even naar de winkel kon nieuwe halen. Ondanks dat het woensdag middag was accepteerde hij dat de winkels gesloten waren, daarna heeft hij het er nooit meer over gehad.

Nu denk ik merkwaardig eigenlijk hoe vast geroeste patronen blijven hangen in je denkpatroon. Maar wat nog mogelijk veel interessanter is dat hij zonder verder op onderzoek uit te gaan of winkels echt wel waren gesloten, de nieuwe informatie zomaar in zich opnam en van het roken af was vanaf dat moment voor de rest van zijn leven.

In die periode ging ik geregeld nog met Sylvester het bos in paardrijden, nadat ik werd begeleid door twee volwassen personen om hem de drukke weg over te krijgen. Op een dag ging ook dat weer mis. Bij de drukke weg steigerde Sylvester, draaide zich om en rukte zich los van de twee personen die hem vasthielden. Ik mocht niet meer paardrijden van mijn moeder.

Op een middag kwam ik tussen de middag thuis van school en er stonden mensen op de binnenplaats rondom Sylvester. Op de vraag wat daar de bedoeling van was kreeg ik te horen dat ik naar binnen moest gaan eten en dat het paard werd verkocht.

Dit veroorzaakte bij mij weer een enorm verdriet en ik hoefde die middag niets te eten en werd gewoon weer naar school gestuurd. Hoe konden mijn eigen ouders zo gemeen zijn was een vraag die ik mijzelf stelde. Het enigste beest wat mij überhaupt begreep verdween ook uit mijn leven. Wat is dit voor wereld? Paardrijden werd mij ontnomen. De angst van mijn moeder kon ik wel begrijpen, maar hoe groot is de kans dat mij hetzelfde overkomt als mijn vader? Wat een onzin.

Ofschoon het advies was dat mijn vader voor revalidatie naar een kliniek zou gaan, weigerde mijn vader dat. Mijn moeder nam die taak op zich. Dag en nacht besteedde ze met alle liefde en geduld aandacht aan mijn vader om zijn woordenschat weer te ordenen. Een lepel noemde hij een mes, een vloer een plafond enz. Uiteindelijk een jaar later was er weer orde in de chaos van de hersenpan van mijn pa ontstaan. Enige wat hij eraan overhield was zijn reukorgaan dat was aangetast en dus niet meer over dit zintuig kon beschikken. Verder bemerkte we wel later dat als we een gesprek hadden en iemand had een conclusie getrokken dat hij vervolgens een kwartier later tot dezelfde conclusie kwam, alsof het hem zijn conclusie was.